

בת 8 חודשים: התינוקת בעריסה
אמא אמרה: "לא!"

בת 4: היורה בקקו
הבת אמרה: "כן!"

בת 17: מרגרט ב. סאופט
במקום חיליים גרמניים, מרגל יהודי

היתה זו הודמנות מצוינת לחנה, להשתחרר מבית הוריה. הם לא חיו בשלום שנים רבות והדבר השפיע מאד על בתם היחידה. אף על פי כן לבה לא היה שלם לגמרי. בטרם עשתה את הצעד הגורלי נגשה אל שחקנית הבימה פניה ליובין, שאלה אותה: "מה חשוב יותר, להיות אדם או שחקנת?" התשובה היתה "אדם". חנה החליטה שכל אדם חייב למלא חובה לאומית, הודיעה לאמה שהיא מתגיסת. **אם וכת במדינה.** תגובת האם היתה אופיינית. היא אמרה לבתה: "אם את מתגיסת, אתגיס גם אני." לא היה זה איום שווא. בבוקר גשום אחד התיצבו השתיים בלשכת הגיוס שברחוב אלנבי פנת נחלת בנימין, נרשמו לגדודי העזר לנשים (אי. טי. אס.) של הצבא הבריטי. חנה עברה את האמונים הראשונים בסרפנד; האם לא עמדה במבדק, שוחררה מן הצבא. מאותו רגע נשתחררה חנה מן הכבלים שקשרו את השתיים.

פרידתה של אורנה מחיק ההורים, בקלן שבשטח האויב, היתה פחות דרמטית. לאחר שעשתה שנתיים בבית הספר התיאטרוני, נתקבלה ללהקה מקצועית מקומית. התיאטרון היה, ככל התיאטרונים בגרמניה הנאצית, מוסד פטריסטי קיצוני וזרינה הרבה להופיע בפני אזרחים עיפים ומרוטי עצבים מרוב הפצצות, ובפני חיללים. מחוץ לעבודתה בתיאטרון היתה חיה חיים קשים וגורמליים, עד כמה שהדבר היה אפשרי בעת מלחמה. אולם, מספרת אורנה, כל אותו זמן היתה קשורה למחמרת אנטינאצית, עזרה לשליח האינטליגנציה הבריטי, יוסף פורטר, שהיה בקלן בעת המלחמה, להעביר ידיעות למפקדת בנות הברית. קשרים אלה, בין השחקנית והמרגל היהודי, נתהדקו כעבור שנים אחדות נשאו ובתום המלחמה עלו ארצה.

עריזים, אולי יותר מדי. אחרים לחלוטין היו הייה של חנה מירון בשרות הצבא הבריטי. היא נשלחה מיד לאחר גיוסה, למצרים, שרתה במחנה תל-אל-כביר ואחר במפקדת בנות הברית בקהיר. חיה בצבא היו עלוים, לעתים קצת יותר מדי, כפי שהעירה לה לא אחת קצינתה.

כאשר נודע לחנה ששרות הבידור של הצבא הבריטי החליט להקים להקה עברית צבאית, הגישה בקשה להתקבל אליה. הבקשה אושרה וקבוצת הצעירות והצעירות החלה מכינה הכניות, יצאה לסבוב בכל מקום בו שרתו חיילים מארץ-ישראל. חנה רצתה את העולם.

היא ראתה גם בחור צעיר, יוסח סוקניק, איש חיל הרגלים הארצישראלי שהצטרף אף הוא ללהקה. לאחר זמן נשאו השניים וסוקניק שינה את שמו לידון.

עם השחרור מן הצבא הבריטי (סוקניק הוצא מן הצבא לפני מועד השחרור הרגיל, קיבל מינוי בשרות השדור) ביקשה חנה עבודה לפי רוחה. היא מצאה אותה עד מהרה. באולם רעוע בראשון לציון ראתה את הצגת התכנית הראשונה של חברי התיאטרון הקאמרי, הביעה את רצונה להצטרף. הופיעה בהצגתו השנייה, העולם בו אנו חיים.

למרות הגט, חברים. עליהה ככולם ההצלחה היתה מהירה. הקהל אהב את השחקנית הכשרונית, החולגאנית במקצת במשחק, המבצעת תפקידים קומיים בעיקר מתוך בטחון וטכניקה שאפשר לרכושם לאחר שנות נסיון רבות. גם הבמאים אוהבים אותה. כשחקנית שהשכלתה התיאטרון רונית הצטמצמה בנסיון אישי, היא מוכנה תמיד לבצע את פקודותיה, הקדושות בעיניה, של הבמאי בעל הידיעות. אין פשר הדבר שהיא לעולם נכנעת לבמאים. נגד פטר פריי, דרך משל, התמרדה בגלוי, כאשר הביא בעת אחת החזרות על רק אתנוול נולדה ידידה אמריקאית שתראה לחנה איך מדברת ונוהגת בתברוקלין אמיתית. אף על פי כן היה המחזה אחת ההצלחות הגדולות של התיאטרון הקאמרי.

בינתיים חל פירון בין חנה למעלה, דווקא לאחר שהצטרף לקאמרי. אף על פי שהשניים נתגרשו, הם מקיימים עד היום יחסי עבודה וחברות תקינים, מופיעים יחד בהצגות שונות. כאשר הגיעה אורנה פורת לארץ, היתה חנה מירון כבר שחקנית בעלת שם. אורנה השאירה את שמה בקלן, גרמניה. למרות רצונה החזק, לא יכלה לחלום אפילו על הופעה מידית על הבמה. היא נאלצה, בליט ברירה, לעבוד תחילה במשק ב, אחר להעתיק כתובות במשרדי הועד הפועל של ההסתדרות.

רק לאחר שלמדה עברית במדה שנראתה לה מספקת נגשה אל הנהלת התיאטרון, קבלה תפקיד בכזאת היתה אמא. הרושם הראשון שעשתה היה לאו דווקא חיובי, כלל המבטא הגרמני שהפריע לה מאד במשחק. כאשר שחקן חושב על הגיית מלים, לא על תוכנו, נגררה הרבה ממשחקן אבל אורנה פורת כבר הסתגלה לעבודה נמלים אטית ומפרכת. היא לא קפצה בבת אחת למעלה, כמו חנה. היא זחלה סנטימטר אחרי סנטימטר, היתה מוכנה להמשיך לזחול עד המטרה.

לפני כשנה נתברר שהזמן בשל להפיקתה של אורנה משחקנית לכוכב של ממש. הצלחתה באהבתה של יובל אור - היתה הקדמה לנצחון הגדול שבמאי הקאמרי יוסף מילוא הכין עבורה: התפקיד המרכזי ב"יאן ד'ארק".

מדינה לפי התשואות. הידיעה הזאת נפלה כרעם על ראשה של חנה מירון. היא פנתה אל מילוא, בקשה ממנו שיאפשר לה לעבוד על התפקיד בכפילות עם אורנה. מילוא סרב. "התפקיד אינו הולם אותך", הסביר לה. חנה, היודעת לכבד באי, ביחור את מילוא, קבלה את השקפתו מבלי ויכוח, אבל לבה היה כבד עליה. הא ידעה שהצלחתה של אורנה תגרע משהו מזוהרה שלה.

עלייתה אינה יכולה לפגוע ברמה האמנותית של חנה; לכל היותר היא עלולה להמריץ אותה למאמצים משחקיים גדולים יותר, תביא בסופו של דבר, להתקדמות ניכרת במשחק.

אבל הקהל חושב אחרת. הקהל אינו מבין שתיאטרון צריך להתברך, לשמוע על שמצויות בו שתי שחקניות שונות זו מזו בגישתן ובמשחקן. הקהל סבור כי בכל תיאטרון יכולה לשלוט באותו זמן רק שחקנת אחת, ושחקנית זו היא עתה, עד כמה שהדבר נוגע לקאמרי, אורנה פורת. כיון שפרימה-דונה, שחקנית-מלכה, נמשחת בתשואות הקהל, הוא הקובע האחרון, כי ידיו הן המוחאות.

• שנקרא בפי רבים אהבתה של יובל אורנה פורת.

בת 4: תפקיד ראשון
אמא אמרה: "כן!"

בת 5: פצפונת ואנטון
הבת אמרה: "לא!"

בת 9: בפאריס, בדרך לארץ
במקום חיליים בריטיים, טוראי יהודי